

Arrest

nr. 110 166 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chottogram, Comilla. U en uw vader zouden actief zijn voor de "Jamiaat-e-Islami". U zou in de buurt van de Indische grens wonen. In de regio zou veel gesmokkeld worden. Uw vader zou zich hier tegen verzet hebben. De smokkelaars zouden banden hebben met de Awami League. Deze mensen zouden een valse aanklacht tegen uw vader ingediend hebben. Uw vader zou een maand in de gevangenis doorgebracht hebben vooraleer hij op borg vrijkwam. Toen hij vrijkwam zou hij een klacht neergelegd hebben tegen de smokkelaars. Een maand later zouden de smokkelaars uw vader opgebeld hebben met de vraag om samen te zitten. Hij zou naar hen toe gegaan zijn, maar hierna zou u uw vader nooit meer gezien hebben. U zou de smokkelaars benaderd hebben, maar ze beweerden van niets te weten. Hierop zou u naar de politie gestapt zijn. De smokkelaars zouden u hierna geslagen hebben. U zou naar de

burgemeester gestapt zijn voor hulp, maar alles was tevergeefs. Op een nacht zouden ze uw huis aangevallen hebben. U zou naar Dhaka gegaan zijn. Op aanraden van uw oom zou u Bangladesh verlaten hebben. U zou vanuit Dhaka een vlucht over Bangkok naar Parijs genomen hebben. Op 25 september 2012 diende u een asielaanvraag in België in. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo legde u geen enkel document voor dat uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas zou kunnen staven. Nochtans kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle moeite zou doen om zijn beweringen te staven mits documenten. U verklaarde bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS dat u niet voorbereid was voor uw gehoor en dat u niet genoeg tijd had gekregen om uw documenten in te zamelen. Hier staat tegenover dat u sinds september 2012 in België bent en dat u op 20 maart 2013 uw uitnodiging voor uw gehoor op het CGVS dd. 28/03/2013 tekende. U heeft dus over meer dan voldoende tijd beschikt om uw documenten in te zamelen en om u voor te bereiden op uw gehoor. Overigens dient opgemerkt dat daar uw gehoor bestaat uit het afleggen van verklaringen over gebeurtenissen die u persoonlijk aangaan, u eigenlijk geen voorbereidingstijd nodig heeft. Uw vraag om meer tijd is dan ook niet meer dan een poging om uw procedure te rekken.

Voorts werd vastgesteld dat u dusdanig veel tegenstrijdige en vage verklaringen aflegde dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het geheel van uw verklaringen.

Vooreerst komen uw verklaringen over uw vluchtroute stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde voor het CGVS Bangladesh verlaten te hebben op 03 juli 2012, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen op 23/09/2012 vertrokken te zijn (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Tevens verklaarde u voor het CGVS maar drie dagen gereisd te hebben na uw vertrek op 03 juli 2012, maar toch beweerde u op dezelfde dag dat u in België aankwam reeds asiel te hebben aangevraagd. Uw asielaanvraag gebeurde echter op 25/09/2012. De missende maanden tussen juli en september 2012 wist u niet op te vullen. Eerst verklaarde u dat u drie maanden in Dhaka verbleef, maar toen u op uw eerdere verklaring gewezen werd dat u slechts drie dagen in Dhaka, kon u niet meer zeggen dat dat u in de war was en voorbereiding nodig had (gehoorverslag CGVS p. 3). U verklaarde een internationale vlucht genomen te hebben, waarbij u gebruik zou gemaakt hebben van een Indisch paspoort. U gevraagd achter de kleur van dit paspoort gaf op korte tijd verschillende kleuren op (gehoorverslag CGVS p. 3). Voorts kon u geen enkel inhoudelijk detail van dit paspoort, zoals naam, visum, enz. verschaffen (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar bij internationale vluchten een uitgebreide identiteitscontrole steeds tot de mogelijkheden behoort, is het volstrekt ongeloofwaardig dat u niet meer zou weten van de door u gebruikte reisdocumenten. Overigens kon u uw reis ook niet aantonen mits enig document, zoals een boarding paas, een bagageticket, enz. Het lijkt er dan ook op dat u eerder probeert uw ware reisroute en het echte moment waarop u Bangladesh verlaten heeft, achterwege te houden.

Ook wat betreft andere elementen van uw relaas had u er veel moeite mee om een coherente en logische verklaring af te leggen.

Vooreerst was er uw beweerde activisme voor de "Jamiaat-e-Islam" en haar studentenafdeling "Shibir". Zo had u er reeds veel moeite mee om uw al dan niet partijlid zijn te verduidelijken. U gaf aan dat uw naam op een lijst zou staan maar dat u niet zo actief was. U gevraagd om een verduidelijking beweerde dat u op de ledenlijst voorkomt (gehoorverslag CGVS p. 5). U gevraagd sinds wanneer u dan op de ledenlijst zou staan gaf aan dat dit reeds gebeurde toen u 7 a 8 jaren oud was. Het is echter weinig geloofwaardig dat een politieke partij reeds op zulke jonge leeftijd partijleden zou ronselen. Bovendien had u voor de DVZ laten optekenen dat u pas twee jaren lid zou zijn van de studentenafdeling van de "Jamiaat-e-Islam". Uiteindelijk gaf u aan dat uw naam wel op de lijst stond, maar dat u niet zo actief was voor de partij, tot twee jaar geleden (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd achter concrete voorbeelden van uw activiteiten, kwam echter niet verder dan de algemene bewering dat u posters ophing en naar meetings en manifestaties ging (gehoorverslag CGVS p. 6). U

kon dit op geen enkele manier concreter maken. Uw betrokkenheid bij deze politieke partij of haar studentenafdeling is dan ook weinig geloofwaardig.

Deze vaststelling heeft ook gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Zo kon u vooreerst al niet zeggen wanneer uw persoonlijke problemen juist begonnen (gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde dat uw vader optrad tegen smokkelaars. U gevraagd wanneer dit gebeurde, verklaarde vlak na elkaar dat dit in 2012, in 2011 of een onbekend tijdstip voorviel. U verklaarde dat er op een onbekend tijdstip een klacht tegen uw vader werd neergelegd en hij zou op 01 januari 2012 gearresteerd zijn en een maand in de gevangenis verbleven hebben. U gevraagd naar de datum van zijn vrijlating, gaf aan dat dit op 30 februari 2012 gebeurde. U er op gewezen dat deze datum niet bestaat, verklaarde hierop enkel dat hij na een maand vrijkwam (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat uw vader hierna verdween. Hoewel er vanuit gegaan mag worden dat het hier om een ingrijpende en tragische gebeurtenis zou gaan die in het geheugen gegrift zou staan, kon u zelfs bij benadering niet zeggen wanneer uw vader juist verdween (gehoorverslag CGVS p. 8). U verklaarde hierna door de ouders geslagen te zijn, maar opnieuw kon u geen datum geven. U gevraagd hoelang nadat u deze problemen bij uw burgemeester meldde, u het land verlaten heeft, moest wederom het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS p. 8). Uiteindelijk gaf u aan dat u als kind gewond geraakte aan uw hoofd en sindsdien kunt u zich niets meer herinneren (gehoorverslag CGVS p. 9). Deze verklaring gaf u echter pas nadat u met elke van bovenstaande vaststellingen geconfronteerd was. Bovendien kon u deze geheugenproblemen op geen enkele manier staven, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan deze poging tot verklaring.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en van de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij met "de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut" de schending van de materiële motiveringsplicht aanvecht.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr.

163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de *protection officer* die het interview leidde *a priori* bevooroordeeld was. Dit zou tot uiting komen bij de eerste gestelde vragen tijdens het interview op het commissariaat-generaal (p. 3 en 4), met name: “*tijd nodig zou hebben om een geschiedenis van buiten te leren*” en “*dat het weinig logisch is, gezien het risico dat de mensensmokkelaar zou lopen*”. Ook waar de *protection officer* stelde dat verzoeker voldoende voorbereid was op het interview daar hij sinds september 2012 in België is en de oproeping voor het gehoor op 20 januari 2013 gekregen zou hebben, is de verzoekende partij van mening dat deze verklaringen strijdig zijn met het handvest dat de *protection officers* dienen te tekenen wanneer zij worden aangeworven.

De Raad is van oordeel dat de argumentatie van de verzoekende partij niet overtuigt waar zij de schending van het onpartijdigheidsbeginsel aanklaagt. Zij maakt geenszins hard dat de commissaris-generaal partijdig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De *protection officer* maakte deze opmerkingen en stelde deze vragen zonder waardeoordeel, uitgezonderd de opmerking waarbij de *protection officer* zich uitliet en vroeg of verzoeker tijd nodig had om een verhaal uit het hoofd te leren. Deze laatste opmerking is echter geen bewijs van partijdigheid gelet op de context van het gehoor. De andere opmerkingen zijn loutere logische vaststellingen in het licht van verzoekers verklaringen. Dat de *protection officer* hiermee *a priori* een oordeel had geveld, leidt de Raad niet af uit deze bewoordingen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het onnodig is om erop te wijzen dat verzoeker veel problemen heeft om de beleefde gebeurtenissen in zijn land van herkomst in tijd te situeren. De bestreden beslissing zou louter naar dit soort problemen verwijzen. De korte duur van het gehoor droeg ertoe bij dat de commissaris-generaal de tegenstrijdigheden en/of onduidelijkheden die nodig waren voor het motiveren van een negatieve beslissing, kon noteren zonder de aannemelijkheid van verzoekers relaas via andere middelen trachten na te gaan.

De verzoekende partij besluit met de stelling dat zij het probleem van de datering van de verschillende vervolgingselementen zal oplossen door bewijskrachtige documenten neer te leggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bijkomende documenten neergelegd heeft.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De bestreden beslissing werd niet louter op basis van dit motief gedragen, noch verwijst ze louter naar dit “soort” van motieven.

Daarenboven meent de Raad dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. *In casu* is gebleken dat verzoeker niet in staat was de cruciale vervolgingselementen uit zijn relaas chronologisch aan te duiden - zoals bv. de verdwijning van zijn vader – noch deze op aannemelijke en duidelijke wijze uit de doeken te doen. Verzoeker bleef steken in algemeenheden en vage, oppervlakkige antwoorden.

Wat de beweerde korte duur van het gehoor betreft, wijst de Raad er op dat de duur van het gehoor geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Verzoekende partij specificeert evenmin welke bijkomende vragen haar inziens nog gesteld moesten worden en welke asielmotieven door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Aan het einde van het gehoor van de verzoekende partij is bovendien uitdrukkelijk gevraagd of zij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij haar land verlaten heeft, waarop zij instemmend heeft geantwoord. De verzoekende partij heeft aan het einde van haar gehoor duidelijk gesteld dat zij niets meer toe te voegen heeft (gehoor CGVS, p. 9).

De Raad stelt ook vast dat de advocaat van de verzoekende partij die op het einde van het gehoor het woord kreeg geen opmerkingen gemaakt heeft over de duur of het verloop van het gehoor. De Raad besluit dan ook dat de duur van het gehoor geenszins door verzoekende partij als verschoningsgrond kan ingeroepen worden voor de terecht opgeworpen vaagheid aangaande essentiële elementen van het asielrelaas.

Voorts beweert de verzoekende partij dat de reden voor de afwezigheid van documenten aangaande zijn identiteit en reisweg te wijten zijn aan de slechte voorbereiding die verzoeker had voor het interview. Verzoeker zou zich in een beklagenswaardige psychologische toestand bevinden toen hij in België aankwam. Men kon derhalve niet hetzelfde gedrag van verzoeker verwachten als van een persoon die zich in een gezonde geestesgesteldheid bevindt. Opnieuw stelt de verzoekende partij dat zij documenten zal neerleggen die bewijskrachtig zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bijkomende documenten neergelegd heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van het gehoor niet te kennen gaf dat hij worstelde met geheugenproblemen, maar pas op het einde van het gehoor verklaarde dat hij als kind gewond raakte aan zijn hoofd en zich sindsdien niets meer kan herinneren. De Raad meent dat deze argumentatie niet overtuigt. Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij aan geen medische problemen te hebben toen hem dit gevraagd werd (vragenlijst DVZ p. 7, vraag 34).

Daarenboven legde de verzoekende partij geen enkel medisch attest neer waaruit zou blijken dat verzoeker lijdt aan enige aandoening die gevolgen zou kunnen hebben voor zijn geheugen.

Elk interview brengt immers stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het Commissariaat-generaal niet moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). De bewijslast aangaande de gegrondheid van verzoeker relaas ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden en onduidelijkheden stelt de verzoekende partij dat het eerste en belangrijkste motief van de bestreden beslissing handelt over het vertrek uit Bangladesh en de aankomst in België, terwijl de meeste behandelende ambtenaren (volgens een bron van het commissariaat-generaal) zich vaak onthouden de beslissing tot weigering op grond van de reisweg naar België te motiveren.

De geruststellende verklaringen van de agenten van de Dienst Vreemdelingenzaken en van de commissaris-generaal dat alle informatie strikt vertrouwelijk is in het kader van de asielprocedure, kunnen de wantrouw die bestaat bij verzoeker niet wegnemen.

Het gebruik van de uitvluchten en aarzelingen van verzoeker die gebruikt worden door de commissaris-generaal tonen het gebrek aan motivatie aan volgens de verzoekende partij.

De Raad is van mening dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Het eventuele wantrouwen van de verzoekende partij is derhalve geen geldige verklaring voor het gebrek aan coherentie en aannemelijkheid van haar verklaringen.

Wat het motief over de reisweg betreft, meent de Raad dat dit geen determinerend motief is, dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers relaas.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing op terechte wijze op de veelvuldige vaagheden, algemeenheden, onwetendheden omtrent kernelementen in verzoeker relaas. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* in een ander daglicht te stellen, maar de motieven enkel minimaliseert en ontkent.

Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft, stelt de verzoekende partij dat verzoeker geen foutieve informatie wenste te geven. Dat hij uitgelegd heeft dat zijn naam op de lijst stond, maar dat hij niet actief was en bijgevolg niet weet of hij als volwaardig lid van de partij beschouwd kan worden. Zijn lidmaatschap staat volgens de verzoekende partij vast door het feit dat hij op 7 of 8-jarige leeftijd op de ledenlijst stond, wat volgens de commissaris-generaal onwaarschijnlijk zou zijn. Hiermee grondt de *protection officer* zich op persoonlijke kennis zonder echter aan te tonen dat dit daadwerkelijk onmogelijk zou zijn.

De verweten vaagheid omtrent zijn politieke activiteiten is onterecht, aangezien verzoeker uitgelegd heeft dat hij posters aanpakte en aan enkele betogingen deelnam. Verdere details kan verzoeker niet geven omdat zijn onderwijsniveau hem niet toeliet belangrijkere verantwoordelijkheden op te nemen. Deze vaagheden en onduidelijkheden betreffen volgens verzoeker opnieuw data. Gezien verzoekers psychologische toestand is het moeilijk de al dan niet gedenkwaardige gebeurtenissen chronologisch te vertellen. De verzoekende partij stelt dat zij een medisch getuigschrift zal indienen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bijkomende documenten neergelegd heeft.

Opnieuw wijst de Raad er op dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker rust. Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs neer dat hij sinds 7 of 8-jarige leeftijd reeds op de partijlijst stond. De commissaris-generaal mocht zich redelijkerwijze vragen stellen omtrent deze verklaringen, gezien het erg merkwaardig is dat een politieke partij op die leeftijd al leden zou beginnen te werven terwijl verzoeker verre van de stemgerechtigde leeftijd bezat.

Wat de vaagheden betreft kan enerzijds volstaan worden door te verwijzen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet daarover, en anderzijds kan er op gewezen worden dat een laag opleidingsniveau de verstandelijke vermogens niet aantast en toont verzoeker hierdoor niet aan dat hij niet in staat zou zijn zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen over de uitgevoerde activiteiten (hoe klein de verantwoordelijkheid ook). Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De vastgestelde vaagheden blijven dan ook overeind.

Wat de beweerde psychologische toestand betreft, kan volstaan worden met te verwijzen naar hetgeen reeds werd uiteengezet daarover.

Tot slot wijst de Raad er opnieuw op dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven een beslissing neemt en niet op basis van één motief of de "optelsom" van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS